

JORIS MINNE. „AMOUR” UIT „VOYAGE” DOOR BOD CLAESSENS.

Gesproken uit een generatie met de geweldige ethiek der „ismen” achter zich, kind van een weergaloos kaoties moment, doch klaar en onbevangen als een jonge God, zò staat Joris Minne te midden van zijn dekadente, zijn vulkaniese tijd.

Het ekspressionisme leerde hem haten de onvolkomenheden der natuur en hare grillen; van het kubisme erfde hij die hoge zin voor stijl, welke gans zijn oeuvre kenmerkt.

Met zienersogen tracht hij te onderscheiden de felgeschokte onderdelen dezer waereld om ze daarna langs eigen temperament en brein weer visioenair herop te bouwen.

Elk voorwerp, hoe nietig en hoe schijnbaar-onbeduidend ook, is voor hem oorzaak en gevolg.

Tussen de hemel en de aarde wil hij juwelen, niets dan juwelen.

De aarde zèlf zal zijn: een kunstvol geslepen diamant in het kosmies schijn van zonnestelsels en heelallen. —

Minne debuteerde in 1920 met een album, getiteld *S a b b a t* (zes gekleurde lino's). Deze mappe, alhoewel niet ontdaan van beloften, gaf echter nog weinige blijken van de hoge kwaliteiten, dewelke zijn later werk zo gelukkig zouden karakteriseren.

Verbonden als illustrator aan de Uitgeverij „Lumière” te Antwerpen, verluchtte hij achtereenvolgens in de loop nog van ditzelfde jaar:

La Conjuraton des Chats door Roger Avermaete.

De derde nacht door Frank van den Wijngaert.

Daarna (in 1921) verschijnt zijn *Cornemuse*, illustraties op oud-Vlaamse balladen, een bundel, waarin zich het ontvoogdings- en ontwikkelingsproces afspeelt van een kernachtig talent. Deze zes sneden zijn zoveel worstelingen voor eigen wijze van uitdrukking en eigen techniek. Indien men dit album opmerkzaam nablaadt, dan valt er zonder enige